

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:
Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden
mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemati velja:
Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za jeden mesec 1 gld.
V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamne številke po 7 kr.

Naročnino in oznanila (insertate) vsprejema upravnilstvo in ekspediceja v
„Katol. Tiskarni“, Vodničkove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Semenških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 35.

V Ljubljani, v torek 13. februarija 1894.

Letnik XXII.

Dajte nam slovenske paralelke v Celju!

S Štajerskega, 10. febr.

Najbolj nevarne in pogubonosne so krivice, ki se godé Slovincem v šolah. Posebno žalostne razmere se prikazujejo v tem oziru po kronovinah, kjer se nabaja slovenski narod v manjšini nasproti drugim narodom. Če prav velja tudi za te kronovine član o vsestranski enakopravnosti, vendar se naše opravičene želje o slovenskih šolah na slovenskih tleh ne uvažujejo, potreba slovenskega pouka za slovensko dečo se trdovratno taji. Na Štajerskem gledé ljudske šole nismo po marsikaterih krajih nič na boljšem, nego naši bratje na Koroškem. Ljudska šola za slovensko mladino brez blažene nemščine zdi se našim sodeželanom velika nesreča za slovenski narod in neizrečna nevarnost za njegovo omiko in prosveto. Najboljše šole se zdijo našim nasprotnikom seveda iste, ki jih ustanavlja nemški šulferajn z denarjem poslanim mu iz pruske države in nabranim pri dobrošrēnih Sloveno-Nemcih, vulgo nemškutarjih in pri drugih slovanofobih. Toda o naših ljudskih šolah drugokrat, danes si oglejmo našo mariborsko in celjsko gimnazijo nekoliko natančneje.

Znano je, koliko časa je trajalo in koliko truda je trebalo, predno smo dobili na Štajerskem slovenske paralelke na mariborski gimnaziji. Sicer se nam ni dalo vse, kar nam po pravici gre, le spodnja gimnazija je dobila paralelke in še v teh se ne počujejo vsi predmeti v slovenskem jeziku. Vendar nekaj je le, in to je boljše, kakor nič. Letos so prvič prišli dijaki iz slovenske paralelke v peti razred, kjer je poučevalni jezik izključno nemški, in kakor smo slišali iz zanesljivih ust, ne delajo sramote slovenskim paralelkam. Poskus se je potem-

takem obnesel in nasprotniki, ki so ob svojem času trdili, da se bodo paralelke pri najugodnejših razmerah komaj jedno leto vzdržale, morali bodo sedaj osramočeni utihniti. Slovenski poučni jezik v spodnji gimnaziji torej nikakor ne ovira napredovanja učencev v zgornji gimnaziji, kjer je poučni jezik nemški.

Iz tega sledi, da so slovenske paralelke za prvo silo, dokler ne dobimo popolne slovenske gimnazije, dobra uprava in da prinašajo le koristi njih obiskovalcem. Predmete si osvajajo temeljiteje, ker se jim predavajo v materinem jeziku, nemščine pa se priučijo polagoma dovolj dobro in ni jim treba prehititi v pripravnice in jim tratiti draga časa v njih mladosti. Slovenski profesorji pa se še z večjo ljubeznijo in skrbjo oklepajo svojih součencev, ker vedo, da vzgojujejo v njih tudi bodoče boritelje in delavce za slovenski dom in rod.

Toda štajerski Slovenci niso zahtevali samo za Maribor slovenskih paralelek, temveč tudi za Celje. Ker se je poskus v Mariboru dobro obnesel, ni nobenega vzroka, da bi nam ne dali tudi v Celju slovenskih paralelek. Pač pa imamo obilico vzrokov, da se nam v Celju morajo na vsak način dati tudi slovenske paralelke. Evo jih!

Celjsko gimnazijo obiskujejo slovenski dijaki v istem številu, kakor mariborsko, kajti v Celju in Mariboru je dve tretjini dijakov Slovencev in sicer jih je bilo letos v prvem tečaju v Mariboru Slovencev:

v I. a) razr. 5, I. b) 60, II. a) 4, II. b) 46, III. a) 6, III. b) 25, IV. a) 12, b) 33, V. 36 VI. 11, VII. 12, VIII. 12, skupaj 262.

Nemcev:

v I. a) razr. 35, II. a) 20, III. a) 26, IV. a) 14, V. 15, VI. 13, VII. 10, VIII. 4, skupaj 137.

V Celju Slovencev:

v I. a) razr. 32, I. b) 26, II. a) 24, II. b) 18,

III. 30, IV. 26, V. 24, VI. 25, VII. 19, VIII. 14, skupaj 238.

Nemcev:

v I. a) razr. 16, I. b) 14, II. a) 8, b) 12, III. 10, IV. 23, V. 6, VI. 18, VII. 12, VIII. 8, skupaj 127.

Zavoljo jedne tretjine nemških celjskih dijakov mora biti torej gimnazija popolnoma nemška in dve tretjini Slovencev ne dobi niti svojih paralelek. Lepa pravica!

Slovenski kmet na Spodnjem Štajerskem mora plačevati ravno tako svoje določene davke, kakor njegovi nemški sodeželani, slovenski mladeniči morajo hoditi ravno tako v vojake kot nemški štajerski mladeniči, dolžnosti do države imajo Slovenci z Nemci popolnoma jednake, a pravice — razdeljene so nejednako, nepravilno. Pridne roke slovenskega kmeta so državi sicer jako ljube, a kadar zahteva Slovenec sredstev za duševni svoj razvitek in napredek, tedaj nikdo noče poslušati njegovih zahtev. Kaj ne, to je pravica?

Naše terjatve pa niso nepostavne, temveč zajamčene so nam v osnovnih postavah o splošnih pravicah državljanov. Kdo ne pozna 19. člana osnovnih postav? Vsi avstrijski državljani ga poznajo, le naši državniki, ki bi morali biti varuhi postav, ga nočejo poznati. Ali je tudi to pravica?

Vlada uvideva sama, da potrebuje za uradovanje s slovenskim ljudstvom slovenskih uradnikov, zato je pred leti rekel jeden izmed ministrov našim poslancem: „Dajte mi slovenske uradnike, da jih nastavim med Vami!“ A mi kličemo vladi: „Dajte nam slovenske gimnazije, potem dobite tudi slovenske uradnike!“ Naš kmet bo rajši pošiljal svoje sinove v slovenske šole in mnogo dijakov, ki so morali v sedanjih časih že takoj v začetku zapustiti šole zaradi tujega poučevalnega jezika, bo lahko šlo

LISTEK

Čarovnik.

Spisal J. V.

VI.

Prve hlače sem oblekel — če se prav domišljam — ono leto, ko se je tisti Pavle naselil gori pod Sernjaki. — Necega dopoldne — bilo je menda ravno ondaj, ko je Jedovec stikal po Pavletovi bajti — sedel sem v tistih prvih hlačah ponosno na domačem pragu ter z rudeče barvanim „cesarskim nožem“ obrezoval leskovo šibo. Okrog mene se je pa tisti mlinarjev Tonček, ki je vlani umrl gori nekje na Nemškem, smukal v rudeče in belo-križasti kijkljici ter čudé ogledaval moje — hlače.

„Láče!“ zajecija gledaje v mé ter se usede k meni na prag.

„Ahá!“ odgovorim ponosno jaz, „dá, nove so! Pa oramnice imam tudi — nove. Lej, pa odpenjati jih tudi že znam — prav sam! Vidiš, Tonček, tukaj-le se ta-le —“

Ravno sem bil pričel, odloživši pipec in šibo, poučevati Tončka v umetnosti odpenjanja oramnic, hotéč mu v tem pokazati tudi svojo spretnost, kar

se prikaže doli po klancu — berač, s košem na rami in z debelo palico v roki. Jaz, starejši in v hlačah, spravim se kmalu po koncu ter jo uberem, popustivši šibo, pipec in vso umetnost v odpenjanju oramnic k materi v kuhinjo. Dalje pa je trajalo, predno se je Tonček skobacal najpoprej na vse štiri in potem še le na — dve. „Bav, bav gré!“ privpije še le čez nekaj časa med silnim jokom za mano v kuhinjo.

Med tem je pa čudni stavec že stopil v vežo. To v novo toli užali mene, da se jokaje oklenem materinega krila, za mano pa jo oktavo višje vreže Tonček in — vekála sva, da je odmevalo po veži in po kuhinji. Da pa ni bil najin jok prejednoglasi vpil je še med jokom Tonček v enomer svoj: „bav, bav!“

„O, nisem bav-bav ne, nisem!“ oglasi se med najinim jokom v veži berač. „Nisem, nisem! Jaz sem le Pavle, Pavle! O, pa otročiče imam jaz rad, prav rad. Nič ne jokajta, nobenega ne bom vzel, nobenega. Samo prosil bi vas, mamka dobra v kuhinji, ko bi mi dali malo kruhka — ali pa malo mokce, mamka? Bom pa molil — o molim pa rad — pa tudi otročiče imam rad — tudi! Veste, mamka, jaz sem Pavle; gori sem si bil pa naredil malo jedne reči, gori pod onim-le hribcem. Pa nikari ne bodite hudi, dobra mamka, da pridem prosit,

veste: sem revež, revež! Bom pa kaj pomagal, če bodele kaj potrebovali. Znam vse, vse. Tudi ta-le dva bi jaz varoval, tudi, če bi vas ne bilo doma, mamka! O, saj jaz imam rad otročiče, rad! Pa še piščalke bi vama naredil, pa konjička, pa voziček, če bi bila pridna. Ehéj, potlej bi pa ne jokala, potlej —!“

Te ljubeznjive besede so vsaj mene toli utolažile, da sem si upal pogledati starcu v obraz. Bog vé li, koliko časa bi bil naji še tolažil, da niso mati vzeli iz omare hleb ter mu odrezali smehljaje velik kos. Vrh tega pa so mu še navrgli tri perišča turščine moke v prazno vrečico.

„Pa Bogek povrni!“ dejal je, spravljaje kos, „pa Bogek povrni, dobra mamka! Če me bodele kaj potrebovali, bom pa prišel. Tam gori imam bajto jaz, pod onim-le hribcem. Pavle mi pa pravijo, Pavle! — No, pa Bog povrni, mamka!“

Rekši zopet oprta koš ter odide. Pri kuhinjskem oknu sva potem gledala s Tončkom, kako je počasi korakal opiraje se ob palico po klancu nizdol skozi vas, obiraje hišo za hišo. Tu pa tam se je seveda moral zadovoljiti le z „božjim imenom“, a po največ je vendar-le ganilo njegovo ljubeznjivo govorjenje srce gospodinje, da mu je vrgla kaj v koš. — Le doli pri Jedovcu, tam se mu pa prav nič ni sponeslo. Niti „pojte v božjem imenu“ mu

potem tudi na visoke šole. Dajte nam torej naše pravice!

Že iz teh navedenih vzrokov je jasno, da so naše zahteve po slovenskih paralelkah popolnoma opravičene. A vendar se nam ne dajo prostovoljno, mi se moramo z vsemi silami boriti za-nje. Zakaj nas vlada prezira, ali ima katere vzroke za to? Ako misli, da s takim ravnanjem budi državljanski ponos pri nemški mladini, evo, naj pogleda na dogodke, ki so se godili na celjski gimnaziji.

Dajte nam torej na slovenski zemlji slovenske gimnazije, in iz njih dobite zmožne in patrijotične uradnike in državljane! Slovenski poslanci gotovo ne bodo molčali, ampak odločno zahtevali slovenskih gimnazij. Štajerci hočemo imeti tudi v Celju slovenske paralelke, ker je potreba nujna in ker postave govoré za nas. Na delo torej!

Nekaj pozabljenih resnic.

I.

Šolsko vprašanje ostaja v kljub koaliciji še vedno na dnevnem redu. Skrbni možje premišljajo pač s peresom za ušesom, kako bi se najlojše uničili vzemirajoči življi, da bi potem mirno in brez šuma ljudje sklonjenih glav hodili k darovanju žrtvovat sebe in svoje imetje za kurivo državnemu stroju. S hvalevrednim patosom se skličujoč na domoljubje, na požrtvovalnost in na kdo vé kaj še, hočejo zadušiti glasove, ki odrivajo napake zahtevajo sprememb in preosnov. Tako je tudi pri šolskem vprašanju. Toda prizadevanje teh miroljubnih mož je brezuspešno! Uprav to vprašanje spravlja vsakdanje življenje tem bolj na površje, čim bolj se trudijo nekateri, da bi je udušili. Mi smo časih prav na rahlo zabeležili marsikako zanimivost s srednjih šol, a vselej so planili po nas. Najbolj se pa čudimo temu, da je v tem obziru igral tudi „Sl. Narod“ ulogo nervoznega pomirjevalca; včeraj je n. pr. tisti „Narod“, ki je par dni prej izdelaval celjski gimnazij, ki je tudi o ljubljanskem gimnaziju pisal že večkrat najstrožje kritike, napisal našemu sobotnemu podlistku v odgovor članek z naslovom: „Mirujte vender!“ Toda uprav tako postopanje dokazuje, da šolsko vprašanje vsak dan silneje zahteva odgovora.

Tudi nasprotniki naši so se često izrekli, da šole spravijo našo deželo na kant; kako malo uspehov imajo šole v primeri s stroški, priznavajo vsi in tudi teza ne morejo tajiti, da npravnost od dne do dne propada pri mladini. Ko se pa gre za vzroke, iščejo jih na površju in jih ne najdejo; do jedra ne morejo ali nočejo prodreti, ker bi sicer morali spremeniti svoje stališče. Nam so vzroki jasni; dasi smo jih sicer že večkrat povdarjali, nas silijo sedaj razmere, da jih zopet ponovimo. Tudi pravični nasprotnik naj jih uvažuje; potem nas bo vsaj lahko umeval.

Glavna hiba pri vsem novodobnem šolstvu je v odgovoru na vprašanje: Kdo ima pravico poučevati in vzgajati? Politični racijonalizem, ki vodi sedanje države, odgovarja: Država

ima to pravico, kakor je pisal že dne 4. maja 1844 v „Les Débats“ Cousin: „Država ima pravo, da daje oblast pouka; kajti pouk ni naravnega prava, marveč javna in društvena sposobnost.“ Mi pa trdimo: Pravico do otrok imajo stariši. Družina ima namen vzgajati otroke; zato ima tudi družina, oziroma oče pravico do sredstev za vzgojo. Ta sredstva mora sicer država omogočiti posamnikom, toda vsiljevati jih ne sme in pri njihovi rabi ne sme nikdar biti na škodo očetno pravo. Prisilna šola krati starišem naravno pravo; državni absolutizem, ki je omrežil tudi šolo, trga starišem otroke tako rekoč iz naročja in jim vsiljuje svoj način in svoj namen vzgoje.

In tu zadenemo ob osnovno trditev naravnega prava, katero bi po naših mislih z nami vred morali zagovarjati tudi naši slovenski nasprotniki: Družina in vsled tega tudi narod vstopa v državo s svojimi naravnimi pravicami, katere so stalne v vsaki državi in katerih nobena politika ne more izpremeniti, ker imajo svoj temelj v naravi sami. Država teh pravic ne more niti dati, niti vzeti, marveč ima samo dolžnost, da jih varuje in brani in da podaja sredstev v njihovo izvajanje, katerih posamnik ne vzmore. Mej te pravice pa spada tudi pravica očetna do otrok, pravica do njihove vzgoje. Namen in način vzgoje je odvisen od starišev in le tam, koder bi se otrokom godila jasno izpričana krivica, sme vmes poseči država. Družine in narodi niso zaradi države, marveč imajo prvotnejše pravo bivanja in delovanja; države so zaradi družin in narodov. Zato povdarjamo: Tam, kjer se krati pravica starišev do otrok, koder sidr država prisvaja jedina pravico do vzgoje, tam zdrav razvitek ni mogoč, zato ker je tako vzgajanje v nasprotju z naravnimi pravicami in tedaj tudi z naravo samo, kakor tudi ni mogoče čilo državno življenje tam, koder se država smatra za izvor in ne samo za braniteljico narodnih pravic. Kdor hoče na vzgledih iz življenja izpričati si resnico teh besedij, ima gradiva dovolj na izbéro! K.

Deželni zbor kranjski.

(Jednajsta seja dne 10. februvarija.)

(Konec.)

Poslanec Stegnar poroča o § 8 letnega poročila gledé ljudskih šol. Pri tej točki se oglašijo poslanci Povše, Svetec in Hribar. Prva dva naglašata, naj bi dež. šolski svet vendar ne izvrševal tako strogo šolskega zakona gledé razširjevanja ljudskih šol. Vsak domoljub sicer želi dober razvoj ljudskega šolstva, toda s tem, da se nove šole gradé že po vseh kotih dežele, se davkoplačevalcem nalagajo bremena, ki gotovo niso v pravem razmerju z vspehi. Tako sta se občina v Šmartinem pod Šmarno goro in deželni odbor upirala zoper razširjenje ta-

Poludne je bilo že zdavnaj odzvonilo, ko se zopet vzdigne ter jo jame ubirati nazaj proti svoji bajti. — Misli si moremo začudenje ubezege re-veža, ko stopi v bajto in vidi svojo skrinjico vso razbito in v njej vse premetano. „Šment vendar!“ jame govoriti, zbira je deske razbitega pokrova, „danes bom pa res še — jezen! To-le skrinjico, ki sem jo vendar tako rad imel — še moje ranjce matere je bila — ná, zlomek — da moram zakleti — pa mi jo gre nekdo razbit! Pa kaj še vidim! Še mašne bukve mi je vzel, — o, to pa res ni prav, ná! Ranjka moja mati — Bog jim daj vse dobro, saj so dosti hudega vžili — ranjca moja mati so znali moliti prav — na nemške bukve. Pa so dali meni pred smrtjo to-le skrinjico in pa tiste bukve v spomin in so dejali: Ná, Pavle, to-le imej od mene v spomin, družega nimam! Vidiš, na te-le bukve, so dejali, šem jaz tako rada molila, čeravno sem bila revica, pa jih še ti časih v roko vzemi, čeravno ne umeš branja, pa se vsaj takrat malo na-me spomni, — pa — moli za me. Tako so dejali moja ranjka mati! Na, zdaj mi je pa vzel nekdo bukvice, ki sem jih tako rad imel — pa še skrinjico mi je razbil! O, to pa res ni prav, to!“ Tako je tožil Pavle in debele solze so mu lile po rujavem licu na razbito skrinjico! Ubogi Pavle!

(Dalje sledi.)

mošnje šole na dva razreda, toda dež. šolski svet je kar ukazal razširjatev. V Ribnem, okraja radovljiškega, znaša število učencev le 100, zato sta se deželni odbor in dež. šolski svet izrekla zoper razširjenje šole na dva razreda, toda naučno ministerstvo je odredilo razširjenje šole. Posl. Svetec naglašá, da bi se podpirale šole za silo, ker otroci se v teh šolah naučé pisanja, branja in računstva, kar v prvi vrsti potrebujejo za življenje. Povsod na deželi naj bi se uvel poldnevni pouk. S tem bi se ustreglo starišem, ki potrebujejo otrok pri delu, in tudi troški bi se tako ne množili. Poslanec Povše tudi izraža začudenje, da je v Dragi, okraja kočevskega, pri ljudskem štetju bilo naštetih 111 Nemcev, dež. šolski svet pa je izkazal 116 nemških otrok, ki menda rasto na tepkah. To pač priča, da se hoče Draga ponemčiti.

Posebno ostro graja postopanje okr. glavarja v Kočevji posl. Hribar, ki s fakti dokazuje, da hoče imenovani okr. glavar na vsak način Dražane izkazati kot Nemce, in to gledé občine in šole. Baron Apfaltrern, ki je med tem predsedoval, ustavi govornika, češ, da je obravnava o šolah in ne o ljudskem štetju. Z vseh strani se oglašajo poslanci, da naj govornik nadaljuje. Med glasnim hrupom navaja dogodjaje, ki v čudni luči osvetljujejo razmere v Dragi, ki je v veliki večini slovenska, a se ji hočejo vsiliti nemška šola in nemške propovedi, dasi neznatna manjšina razume nemški, ker se celo otroci nekaterih kočevskih starišev morajo na podlagi slovensčine učiti nemščine, katere ne razumejo. Dr. Schaffer in baron Schwegel skušata ovreči te trditve, dež. predsednik baron Hein pa izjavlja, naj se mu predložé potrebni podatki in navedejo priče, da bode storil svojo dolžnost ter stvar preiskal.

Končno posl. Hribar stavi predlog, naj se občini Čeplje za zgradbo šole dovoli 1200 gld. brezobrestnega posojila. Med živahno debato so skoraj vsi narodni poslanci stali v sredi dvorane. Deželnega glavarja namestnik baron Apfaltrern porabi to priliko ter reče pri glasovanju, naj obsedé oni poslanci, ki glasujejo za označeni predlog. Ker se stoječi poslanci niso mogli hitro uvesti, konstatuje predsednik, da je predlog odklonjen, kar provzroči veliko nevoljo in grozen krik. Mnogi poslanci so hoteli zapustiti dvorane. Pri novem glasovanju je bil predlog z veliko večino sprejet.

Posl. Klein je še poročal o obrtnem pouku in ob 1/4. uri je dež. glavar zaključil sejo.

Politični pregled.

V Ljubljani, 13. februvarija.

Češki deželni zbor. V petek je v češkem deželnem zboru bila zanimiva razprava. Slo je zato, da se dovoli 300.000 gld. za zgradbo umetnoobrtne muzeja v Pragi. Nemci so pa že v odseku zahtevali, da se naj dovoli za jednaki namen 140.000 gld. za muzej v Liberci in najbrž bi bili zmagali s svojimi željami, da se ni oglasil plzeuski muzej za podporo, do katere ima jednako pravo kakor liberški. Zaradi tega so pa posebno veleposestniki jeli pomišljati, kar ukrene še več drugih muzejev. Zaradi tega so nekateri se sporazumeli za neki posredovalen predlog, da se praškemu muzeju dovoli le 200.000 gld., za kateri predlog so bili tudi Nemci. Zbor se je pa naposled izrekel za podporo 300.000 gld. Nad polovico veleposestnikov se je odtegnilo glasovanju, nekateri so glasovali tudi s Čehi. Nemce je izid glasovanja precej razburil, ker so videli, da so se preveč zanašali na koalicijo.

Katoliška stranka na Moravskem se pripravlja, da skliče več velicih shodov, na katerih se bode izrekalo odobravanje delovanju, ki se je začelo na Tirolskem in Predarliskem, da bi se odpravil dvoboj in pa uvel posvečevanje nedelj pri vojaci. Zeleti je, da se v tem oziru oglase katoliki vseh avstrijskih kronovin, ker je le odločnim in skupnim postopanjem mogoče, da kaj dosežemo. Skrajni čas je že, da se odpravijo dvoboji. Stvar je bil sprožil že pokojni Greuter, ali zaradi prevelike mlačnosti baš nekaterih konservativnih krogov je stvar ostala brez uspeha. Obžalovati je pa najbolj, da se še celo mej konservativci, zlasti mej veleposestniki nahajajo možje, ki zagovarjajo dvoboj. Pa tudi za posvečevanje nedelj in praznikov pri vojaki je treba kaj storiti, kajti sedaj baš pri vojni mnogi mladenči postanejo versko mlačni in ta verska mlačnost se pa po tem zanaša mej še nepokvarjeno prebivalstvo.

ni rekla Jedovka, ko je stopil čez hišni prag, ter, kakor povsodi, jel praviti, da je on Pavle, da si je naredil bajto gori pod hribcem itd. A tu je dobra beseda žela le slabo. Malo je manjkalo, da tudi Pavletu ni osolila Jedovka večerje z isto soljó, kakor jo je bila sinoči — Matevžu! Komaj je bil Pavle jel praviti o tisti bajti pod Sernjaki, že je stala Jedovka visoko v rokah — z burkljami sredi veže, in po Pavletu bi bilo ondaj, da se ni ta, prav pravilno sodé, da se z burkljami ne delé darovi božji, umaknil iz veže. Do srca ga je užalilo to počenjanje razjarjene ženske in iz same žalosti ni stopil tisti dan v nobeno hišo več.

„E, buzaróna!“ govoril je vračaje se po klancu, „saj nisem rekel, da mora dati! Prosil sem, prosil, pa še prav lepo sem prosil. Pa me gre to babšé srborito tako grdo podit; pa prav z burkljami, kakor psa iz veže ali pa kakovo mačé iz zapečka! Joj-mene! pa nič nisem grdega rekel, — Bog vé, da ne! Pa me gre kar z burkljami! Skoraj, da bi me to lahko vjelo in — bi me! Nikoli več tu sem, nak! Jaz že ne!“

Tako je govoril Pavle vračaje se nazaj po klancu. Prišedši iz vasi vleže se ob potu pod staro češnjo, vzame iz koša kos rženega kruha ter ga jame zadovoljno obirati. Le tu in tam je časih še zagodrnjal, iz česar se je dalo soditi, da še vedno misli na Jedovko.

Dalmatinski deželni zbor v torek začne svoje posvetovanje o združenju Dalmacije s Hrvaško. Danes reši zbor deželni proračun. Govori se pa, da bo de vlada takoj po sklenenem deželnem proračunu zaključila deželni zbor in torej Bianchinijev predlog o zjedinenju Dalmacije s Hrvaško ne pride niti v razpravo v letošnjem zasedanju. Vlada je odločno proti temu, da bi se sploh v Avstriji sedaj državno-pravna vprašanja spravljala na dan. Sicer je pa tudi nekaj dalmatinskih hrvatskih poslancev, ki bi sami nikakor ne sprotožili sedaj take stvari, ko vedo, da ni nobenega upanja za uspeh. Ne upajo se pa vendar upirati, ker se boje, da ne bi jih drugi razkričali za nasprotnike hrvatski stvari. Tem poslancem bo de vlada pač samo ustregla, ako deželni zbor že danes zaključi. Bianchini in tovariši bodo s tem najbrž tudi zadovoljni, ker bodo nekoliko lažje kričali, kako prezira vlada hrvatske želje.

Bolgarski eksarhat. Rusi in Rusiji prijazni listi neprestano trdijo, da je sedajna bolgarska vlada velika nevarnost za pravoslavje. Posebno so si prizadevali, da bi eksarha in drugo duhovščino nahujskali proti bolgarski vladi. Zadnje dni je pa bolgarska vlada jasno pokazala svojo veliko naklonjenost načelniku bolgarske cerkve. V najlepšem delu Carigrada, v Peri, je eksarhu kupila lepo palačo. Sedanji italijanski minister vnanjih stvari Blanc si je kot veleposlanik v Carigradu, poleg nemškega veleposlaništva sezidal veliko palačo, ker mu italijansko vladno poslopje ni ugajalo. Ko je bil odpoklican, si je dolgo prizadeval, da bi vladi prodal to poslopje, ali zastonj. Nedavno je pa bolgarska vlada kupila to poslopje za bolgarski eksarhat. Grki so bili jako nevoljni, ko so izvedeli za to kupčijo. Neki grški bankir je takoj ponudil 3000 turških funtov višjo ceno za poslopje, da bi bolgarski eksarh ne bival v tako lepem delu mestu. Dosedaj so bivali vsi patrijarhi in glavarji cerkev v odaljenih predmestjih. Grki namreč zmatrajo bolgarsko cerkev za razkolno, ker se je ločila od carigradskega patrijarhata in jim zatorej ne ugaja, da bi kako dobila večji sijaj in veljavo. Posebno jih bode bilo v oči, ako bode bolgarski eksarh stanoval v lepši palači, kakor grški patrijarh.

Dijaki velike šole v Belemgradu tudi čutijo potrebo politikovati. Objavili so neko izjavo, v kateri obsojajo novi prevrat v Srbiji, češ, da z vednimi poskusi le ovirajo razvoj konstitucionalnega življenja v Srbiji. Dijaki torej z vso odločnostjo protestujejo proti takim poskusom in so pripravljeni ustavne svobodščine braniti. Prevelicega strahu pač srbski ministri nimajo pred to izjavo. Ko bi ne imeli drugih skrbij, bi pač lahko mirno spali. Omeniti je pa, da so se tukaj dijaki nekako postavili proti profesorjem, ki so na vladni strani.

Ruskonemško trgovsko pogodbo bo de zvezni svet hitro rešil in pride še ta teden v nemškem državnem zboru na vrsto. Upanja je vedno več, da se pogodba vsprejme. Zanj bo glasovala večina narodnih liberalcev, svobodnih konservativcev in katoliškega centra. Svobodomiselná stranka bo tudi glasovala za pogodbo ker bode v korist veliki industriji. Za trgovsko pogodbo bode pa tudi glasovalo kacih dvanajst konservativcev na ljubo nemškemu cesarju. Število nasprotnikov trgovske pogodbe se je od tega časa znatno pomanjšalo, od kar je gotovo, da cesar misli ves svoj vpliv porabiti, da se pogodba vsprejme in bi tudi razpustil državni zbor. Skušnje pri zadnjih volitvah, ko je šlo za vojaško predlogo, so očitno pokazale, da vladni vpliv v Nemčiji veliko premore, da bi torej vsaka stranka le sebi škodovala, ko bi se preveč postavljala po robu. Najbolje po godu bi bil razpust državnega zbora socialnim demokratom, ki bi zopet nekaj pridobili.

Španija. Prav kakor v Italiji, ravno tako se tudi na Španskem prikazujejo v večjem številu roparij. Vse kaže, da se pripravljajo taki neredi, kakor so bili na Siciliji, od kakor se je sprva le o roparijih poročalo, ali kmalu se je pokazalo, da se pripravljajo vstaja. Kaj tacega je na Španskem, Vlada hoče prirediti velik lov na roparje v gorah okrog Toleda. Ti ropari so najbrž obubožani kmetje, kateri so jo potegnili v gore. V deželi je namreč povsod velika revščina. Guverner v Cadixu poprosil je vlado, da bi začeli kaka večja dela, da bi ljudje imeli zaslužka. Vladi pa za javna dela manjka denarjev. Poleg tega pa mej ministri v Madridu ni potrebne jedinosti, da bi mogli zares kaj uspešnega storiti za zboljšanje gmotnega stanja v deželi. Sedanja španska vlada je liberalna, liberalci pa nimajo skoro nikjer pravega zmisla za potrebe prebivalstva.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 13. februarja.

† Kanonik Franjo Rački.

Ravno pred svršetkom lista zvedeli smo telefonično tožno vest, da je danes dopoldne umrl v Zagrebu kanonik dr. Franjo Rački, bivši predsednik jugoslovanske akademije, častni član „Matice Slovenske“. Ime njegovo je slavno med učnjaki. Rački je bil iskren prijatelj Strossmayerjev ter je izvrševal njegove namene v Zagrebu. Bog tolaži hrvatski narod ob prebriski zgubi. Pokojniku svetila večna luč!

(Slovensko gledališče.) Danes vrši se glavna skušnja za opero „Prodana nevesta“. Radi tega odpade predstava. Dne 15. t. m. bode primijera te najlepše novitete letošnje sezone. Dne 18. t. m. ponavlja se vsled obče želje igrokaz „Valenska svatba“, v kateri je nastopil gosp. Borštnik povodom svojega gostovanja v Zagrebu.

(Usmiljene sestre ne pridejo v celovško bolnišnico!) Iz Celovca dne 12. febr. V današnji seji je gospodujoča „liberalna“ klika Einspielerjev predlog, naj se v celovski bolnišnici namestijo usmiljene sestre, pokopala! Druzega tudi nismo pričakovali! Zagovarjali so Einspielerjev predlog zopet mil. g. knezoškof Jožef. G. Einspeler je pobijal dokaj srečno razne trditve posl. Hocka, zlasti, da so se križi res odstranili, kar dokazuje govornik z uradnimi spisi. Odgovorili so nemški poslanci s tem da so klicali: „Weibergewäsch!“ Le posl. Pongrac je zagovarjal možato, ne da bi se uklonil gospodujočim matadorjem, Einspielerjev predlog. — Na galeriji, ki je bila izvanredno dobro obiskana, bila je tudi soproga g. dež. predsednika in dr. Birnbacher, kojima se imamo zahvaliti, da jemlje katoliškim bolnikom mrtvaško svečo iz rok (!) protestantske dijakonisa iz Berolina! — Obširnejše poročilo sledi. — m —

(Vodstvo muzejskega društva) s tem opozarja častite člane, da bode društveni občni zbor jutri (v sredo) zvečer ob šestih v muzeju, in da je na dnevnem redu volitev novega odbora.

(Umrla) je sinoči ob 10. na Karlovski cesti župnije sv. Jakoba v Ljubljani g. Marija Kosler, soproga veleposestnika gosp. Janeza Kosler-ja, znana kot prav dobrotljiva gospa. N. p. v m.!

(Varujmo naše gozde!) Iz Tuhinjske doline, 9. februarja. Nekaj let že kubikarji pridno sekajo smreke in tešejo trame, da so debelino že večinoma spravili iz doline; a sedaj pa, ko je te že začelo primanjkovati, so zadovoljni tudi s takim, da odraseni možak lahko po dva trama na rami nese. Veliko posestnikov je že, ki nimajo toliko potrebnega lesa, da bi v slučaju kake nesreče mogli zopet postaviti novo poslopje. Pa to še ni vse, da so debeli les v svojo škodo posekali, temveč začeli so že tudi mlade komaj po 6 metrov dolge smreke sekati. Znano je, da je naša dolina sosedna s Štajersko, kjer za pridelovanje hmelja mnogo smrekovih drogov potrebujejo, zatorej take iz naše doline dobivajo. Po vsi dolini leži ob cesti cele kupe po 6 metrov dolgih smrečic, katere po 8 do 10 kr. prodajajo in jih vsako leto na spomlad po več tisoč na vrh Kozjaka speljajo, od koder jih potem Štajerci zopet naprej spravljajo. Vsakemu razumnemu človeku, kateri vidi tako bedarijo, mora srce krvaveti in nehote vsklikniti: O uboga gozdna postava, kako si potrpežljiva! Ako jim kdo očita, da škodo delajo gozdom ker tako mlade smreke sekajo, se le zgovarjajo, da brez škode sekajo, ker na ta način le gozde trebijo, da bo laglje rastlo. To mora res vsak pritrditi, da jih trebijo, pa tako, da bodo skoraj vsi potrebljeni in goli. Skrajni čas je že, da gosposka vendar enkrat zabrani temu pogubonosnemu počenjanju, sicer našim naslednikom v slučaju kake nesreče ne bode postaviti poslopja, ampak bodo primorani si za svoje stanovanje le pod zemljo jame kopati in v njih stanovati kakor ogerski cigani.

(Zakaj se igra: „Der Pfarrer von Kirchfeld“ še vedno predstavlja?) Kakor pravi rabinski list „Wiener Allg. Zeitung“, je ta igra že veliko izgubila na svoji aktualnosti. Po naše se reče: zasluži priti med staro železo. Zakaj pa se vendar še predstavlja, tako dne 27. jan. v Raimund-Theatru na Dunaju in tako dne 12. t. m. v dež. gledišču v Ljubljani? Zidovski list nam tudi odgovor dá: „Kot glasen protest proti ozkosrčnosti in trmogla-

vosti v verskih rečeh, proti duhomorni sili mrtve vere v črke (Buchstabenglaube) ima žal še danes pravico, da se predstavlja in najde odmev v sroih poslušalcev.“ Tu ga imaš! Iz tendence se zopet predstavlja zastarela in zarjavela igra. In ta tendenca je prostozidarska tendenca: Vse vere so enake, vera je vera v črke itd. Pa naj kdo taji, da tudi za modernim odrom ne tiči — loža. (Po „Reichspost“ 25. jan.) Liga 63.

(Vrhovska vina.) Iz Štjaka na Primorskem se nam piše: Gospod vrednik! Ne verjamem, da bi bil „Slovenec“ kdaj prinesel v svojih predalih kaj iz naših krajev med svet! Dovolite zato blagovoljno prostorček naslednjim vrsticam. Ne pričakujte pa od nas nič novega! Ubil se pri nas zadovoljno že dolgo ni nikdo, ker naši Vrhovci se še počasne smrti branijo. Hiš s 15 nadstropji, kakor v Chicagu, niso pri nas še zgradili in tudi sira, kakor je bil tam na razstavi s 100.000 klgr., ne pridelali. Pridelali so pa ljudje mnogo zdravega in dobrega vina. Pod našo duhovnijo spada moogo vina polnih vasij, kakor: Šjak (Sv. Jakob „pred gozdom“), Kstinovica, Ravne, Bogo, Dolenje, Razgori in Stomaž. V teh vaseh — kakor tudi v sosedni duhovniji Vrabče — se dobé vina po nizki ceni, za zimo in posebno za poletje, da se ohranijo tudi v slabših kletih. Dobi se tudi mnogo rudečega vina, ki je posebno primerno za posestnike, ki hočejo delavcem dati zdrave pijače. Ker so naša vina naravna, sedaj nekoliko „režejo“, ko se pa presnemó (pretočijo), se navzamejo prijetnega okusa in jako pospešujejo slast do jedi. Naši ljudje bi tudi prav radi vino oddali, ker smelo rečem, da ljudje pri nas „vino jedó“. Skoro nikdo namreč ne pridelal toliko žita na svojem, da bi preživel družino, in si torej mora za krajcarje, od vina skupljene, kupovati turšice in moke. — Za posredovanje pri kupčiji dobé se pri nas zanesljivi možje, ki kupece postrežejo lepo, pošteno in zvesto. Gledé železniške postaje omenim, da se od nas rabi na postajo v Sežano le dve uri. Samo to nam je na kvar, da smo od svetnega prometa, od pošt in velikih cest oddaljeni in dobivamo pisma le dvakrat na teden. Za vino so pri nas navadno dobre letine. Strupena rosa nam malo škodi, ker smo na visokem. Največ dela imamo pri nas z vinom, ki je zato naš poglavitni zaslužek. Bodi torej naš pridelek dobrim ljudem, gostilničarjem, vinskim trgovcem itd. dobro priporočen! Prihodnjič kaj več — ali kaj manj! X.

(Vojaški nabor.) Z ozirom na notico v večrajšnji številki dostavljamo: Za ljubljansko mesto vršil se bo de nabor 31. marca, za ljubljansko okoličico (sodni okraj Ljubljana) pa 12.—15. marca v prostorih c. kr. okrajnega glavarstva in za Vrhniko 16. in 17. marca na Vrhniki.

(Iz Brna) 9. febr. Kako se ravna s češkimi šolskimi otroci v Brnu, je nedopustljivo. Skrbni mestni očetje zapazijo pri zasebnih stanovanjih vsak nedostatek, in kar v tem oziru ukrenejo, se mora takoj izvršiti, drugače so pri rokah precej zdravstvene postave. Da je pa poslopje češke ljudske šole v Cechynski ulici popolnoma nezdravo in torej tudi za poduk neprimerno, kajti stene so na dva metra visoko skozi in skozi vlažne, tega naši starešine ne vidiijo, ali pa videti nočejo. Je-li vzrok njih nebriznosti ta, da je šola češka? — Vrednikom „Olmützer Zeitung“ je imenovan od premilost. knezonadškofa Kohna g. P. Kroenes, vodja deške meščanske šole v Nov. Jičinu. — „Katolícké Noviny“ za ljudstvo v pruski Sleziji so nastopile drugo leto. Vrednik jim je duhoven Jurečka. Naročnikov je bilo 400, letos jih je za 25 več. Tisk je prav drag, stane pri jedni številki 36 gld. Kar primanjkuje, morajo določiti požrtvovalni duhovniki, kojim stoji na čelu dekan Komrádek. — Na Moravskem se nahajajo 104 občine, kjer posebno pomanjkuje krme. Deželni odbor se je že pogajal s predsedništvom zastran podpore, pri čemur se je dognalo, da bi znašala podpora 51.000 gld. — Dne 6. t. m. je tu umrl odvetnik dr. J. Ilner. Spisal je znano in pogostoma predstavljano šaloigro „Král Vondra XXVI“. Bil je zvest in vnet rodoljub. — Nemci v Hodoninu so se odlikovali s svojim najnovejšim činom. Za češke rokodelske vajence se je ustanovila ponavljalna šola. Učencev je blizu 40. Ko se je poduk pričel, prišel je notri redarski komisar z dvema redarjema, ter zahteval, da se mora šola zapreti. Seveda se ni vodja tega ukaza ustrašil, čeprav je komisar žugal, da bode segel po orožju. Komisar je potem učence zapodil, akoravno sta ga vodja šole in učitelj opozorila na nepostavnost njegovega postopanja in na odgovor-

nost, ki mu bo de pripadla. To se je zgodilo 31. jan. 1894. — V Prostějovu izhaja socijalni list „Hlas lidu“ s prilogo „Satanom“. Satanova podoba se tudi nahaja na čelu lista, vredništvo je pa — v pekl. Videti je, kako se brigajo socijalisti za vero.

(Avstrijsko društvo proti pijančevanju) na Dunaju razpisuje v svojem mesečniku „Die Volksgesundheit“, — Blätter für Mässigung und Gesundheitspflege, darilo 150 gld. za najboljšo rešitev (odgovor) vprašanja: Kako bi se dalo v šoli najuspešneje delovati proti razvadi uživanja opojnih pijač? — Dostične rešitve doposlati so do dne 30. aprila t. l. omenjenemu društvu v roke dra Damma (Dunaj. I. Plankengasse 5) zapečateni in brez podpisa, in dodan jim bodi primeren „motto“. — Ker je to darilo namenjeno v prvi vrsti šolskim krogem, se bode gotovo mnogo gg. učiteljev odzvalo temu vspodbudnemu opominu.

(Prošnja.) Vse tiste p. n. gg. rodoljube in prijatelje slovenskega petja, ki so blagovolili mojo knjigo „Slovensko petje v preteklih dobah“ ali vsled naročbe, ali na ogled njim poslano, sprejeti, a mi iste še do danes niso plačali, prav lepo prosim, da mi pošljejo do 15. t. m. svoto 85 kr., ker bi me sicer neznosno stanje prisililo, izterjati iste svote s poštnim naročilom. Ob enem naznanjam, da imam še 300 iztisov te knjige. Da pridem do količaja novcev, znižal sem knjigi ceno na 53 kr. s poštnino vred. Knjiga ima trajno vrednost. Vsi slovenski listi so jo pohvalno ocenili. Slovenske pevce, ki poznajo naše slovenske skladatelje le po imenu, usojam si še posebe opozoriti na to knjigo. — Fran Rakuša, nadučitelj v Dobovi pri Brežicah (Rann).

Telegrami.

Gradeo, 12. februarja. V deželnem zboru so predlagali Starkel in tovariši nujni predlog, da se naprosi učno ministerstvo, naj kmalu prekliče zatvorjenje tehnike. Nujnost se je vsprejela.

Praga, 12. februarja. V deželnem zboru interpelujejo Mladočehi namestnika zaradi dogodkov v pravdi proti „Omladini“ in zahtevajo, da se omogoči zagovornikom storiti svojo dolžnost brez prisotnosti oborožene sile.

Praga, 13. februarja. Pred začetkom današnje obravnave proti „Omladini“ se je pred sodiščem bilo zbralo več ljudij, katere so pa lahko razgnali, ne da se bilo kaj posebnega prigodilo. — K današnji obravnavi niso prišli zatoženci, zaupniki in zagovorniki. Predsednik je naznanil, da so se zaradi večerajšnjih izgrediv izrekle disciplinarne kazni, deloma globe, deloma temni zapor s posti. Zagovornišstvo je po naročilu sodišča prevzel deželnega sodišča pristav Barnes. Državni pravdnik dobi besedo in zavrača zagovarjanje zatožencev, da gre le za idealne težnje, narodno mučeništvo. Umor Mrvin očitno kaže, da ne gre le za kako nedolžno otročarijo romantičnih mladeničev. Ugovarja mnenju, da gre za ves češki narod, kajti zatoženci še niso češki narod.

Pariz, 12. februarja. Nov dinamični napad se je dogodil. V hotelu Terminus vrgel je mlad mož z dinamitom napolnjeno bombo. Deset oseb je ranjenih, mimo gredoči delavec mrtev. Napadnika so zasledo-

vali, ali je streljal na zasledovalce. Ranil je pa dve drugi osebi. Naposled so ga pa le prijeli.

Pariz, 13. februarja. Napadniku pred kavarno Terminus je ime Le Breton. On taji zločin, ali priznava pa, da je anarhist. Ranjenih je vseh 24. Z revolverjem je napadnik bil jednega policista smrtno ranil. Ta napad vzbudil je občno nevoljo.

Pariz, 13. februarja. Proti zdravniku, ki ga zdravi, je Le Breton izpovedal, da je napad izvršil, da iztrebi buržuazijo.

Že 20 let se premovana **želodna tinktura** lekarnja Piceolija v Ljubljani rabi zaradi blagodejnega vpliva in jo zaradi nizke cene (steklenica 10 kr.) lahko rabijo ubožci in hogatinje. 584 10 10-5

Umrli so:

11. februarja. Jakob Ločnikar, krojač, 32 let, Ulice na Grad 12, jetika. — Anton Jakše, učitelj, 19 let, sv. Jakoba trg št. 2, jetika.

12. februarja. Leopold Sive, mizarjev sin, 3 mesece, Dunajska cesta, delavske hiše, božjast.

V bolnišnici:

10. februarja. Martin Makovec, gotač, 70 let, jetika.

11. februarja. Marija Slapničar, gostija, 73 let, plućnica.

Tuji.

11. februarja.

Pri **Matcu**: Rodbina pl. Schwing iz Ljubljane. — Klara pl. Schwing, Maler, Sturm, Schmidt, Abeles, Popper, Illek z Dunaja. — Tschutschenthaler iz Bolzana. — Winterhalter iz Maribora. — Rainer s soprogo iz Vipave.

Pri **Matcu**: Pollak, tovarnar; Heimisch, višji nadzornik, iz Trsta. — Brenner iz Kelovca. — Leder iz Gradea. — Feuertag, c. in kr. nadzdravnik, iz Cotor. — Možina iz Rovt. — Kurz, Kaiser, Kreutner, Reiner, Herz, Kulka, Pam, Kleinberger, Kraus z Dunaja. — Stühr iz Elberfelda. — Talliani iz Slernberga. — Rostocher s Krškega.

Pri **bavarskem dvoru**: Königmann z Mlake. — Borštner iz Bača.

Pri **Junem kolodvoru**: dr. Rihard Kukula, gimn. učitelj, iz Brna.

Pri **avstrijskem caru**: K. Klump s soprogo iz Beljaka. — Depoli, potovalec, iz Kranja.

Vremensko sporočilo.

Dan	Cas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	termomera po Celziju			
7 u. zjut.	732 7	8 0	sl. jzap.	oblačno	
12 2. u. pop.	730 9	9 0	zm. jzap.	"	0 00
9 u. zveč.	731 1	8 0	sl. jzap.	"	

Srednja temperatura 8.3, za 8.7 nad normalom

Izborno svojo zalogo raznovrstnih vóz

kritih in nekritih

lično in trpežno izdelanih priporoča prečast. duhovščini in sl. občinstvu trdka

Fr. Šiške dediči

Marije Terezije cesta št. 6 v Ljubljani.

Naročila izvršujejo se točno po nizki ceni. 81 6-3

97 1

Bogu vseмогоčnemu je v svojem nezapopadljivem sklepu dopadlo našo iskreno ljubljeno soprogo, mater, taščo in staro mater. gospo

Marijo Kosler roj. Rudesch

danes ob 10. uri zvečer, prejemšo sv. zakramente za umirajoče, v starosti 64 let po dolgi bolezni poklicati na oni boljši svet.

Pozemeljski ostanki drage pokojnice se v sredo, dné 14. februarja, popoldne ob 4. uri slovesno blagoslové v hiši, kjer je umrla, na Karlovski cesti št. 26 in potem slovesno pokopljejo na pokopališču pri sv. Krištofu.

Slovesno mrtvaško duhovno opravilo bode v ponedeljek, dné 19. februarja 1894, dopoldne ob 9. uri v sv. Jakoba cerkvi.

Za tiho sožalje se prosi.

V Ljubljani, dné 12. februarja 1894.

Janez Kosler st., soprogo. — Janez B. Kosler, sin. — Marijana Hollegga, Helena pl. Schoeppl-Sonnwalden, hčeri. — Olga Kosler roj. Kosler, sinaha. — Karol Hollegga, c. in kr. major, dr. Anton vitez Schoeppl-Sonnwalden, odvetnik, zeta.

Dunajska borza.

Dné 13. februarja.

Papirna renta 5%, 16% davka	98 gld. — kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	97 „ 80 „
Zlata renta 4%, davka prosta	120 „ 35 „
4% avstrijska kronina renta, 200 kron	97 „ 40 „
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	998 „ — „
Kreditne akcije, 160 gld.	361 „ — „
London, 10 funtov strl.	125 „ 40 „
Napoleonor (20 fr.)	9 „ 95 „
Cesarski cekini	5 „ 93 „
Nemških mark 100	61 „ 25 „

Dné 12. februarja.

Ogerska zlata renta 4%	117 gld. 75 kr.
Ogerska kronina renta 4%	95 „ — „
4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	147 „ 50 „
5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	159 „ 50 „
Državne srečke l. 1864., 100 gld.	198 „ — „
Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	98 „ 50 „
4% kranjsko deželno posojilo	97 „ 60 „
Kreditne srečke, 100 gld.	194 „ 75 „
St. Genois srečke, 40 gld.	71 „ — „

4% srečke dunajske parobrodne družbe	144 gld. — kr.
Avstr. rubežega križa srečke, 10 gld.	18 „ 60 „
Rudolfove srečke, 10 gld.	22 „ 50 „
Salmove srečke, 40 gld.	72 „ — „
Waldsteinove srečke, 20 gld.	48 „ — „
Ljubljanske srečke	24 „ — „
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	157 „ — „
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v. 2922	50 „ — „
Akcije južne železnice, 200 gld. ar.	109 „ 25 „
Papirnih rubeljev 100	134 „ 75 „

Nakup in prodaja

vsakovrstnih državnih papirjev, srečk, denarjev itd. Zavarovanje za izgube pri žrebanjih, pri izžrebanju najmanjšega dobitka. Kulantna izvršitev naročil na borzi.

Menjarnična delniška družba

„M E R C U R“
Wellzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Pojasnili v vseh gospodarskih in finančnih stvareh, potem o kursnih vrednostih vseh spekulacijskih vrednostnih papirjev in vestni sveti za dosego kolikor je mogoče visocega obrestovanja pri popolni varnosti naloženih glavnice.